

Arrest

nr. 263 379 van 5 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 20 februari 2020.

1.2. Op 20 april 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 6 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 27 februari 1990 geboren in San Vicente in het gelijknamige departement, waar u opgroeide in Canton San Antonio Jiboa. U vervulde het middelbaar onderwijs en u hielp daarna uw vader op het land. Van 2008 tot 2016 woonde u in San Salvador waar u in een meststoffenwinkel werkte. In die periode ging u uw vader in het weekend nog steeds helpen op het land. In 2016 keerde u terug naar Canton San Antonio Jiboa in San Vicente. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen. U heeft wel sinds 2017 een relatie met I.(...) J.(...) S.(...), zij woont momenteel nog in uw huis in San Antonio Jiboa, net als uw moeder en uw zus.

Sinds 2017 wil u El Salvador verlaten. In 2017 ging u twee keer illegaal naar de Verenigde Staten en in 2018 ging u er nogmaals heen om uw economische situatie te verbeteren. U vroeg maar verkreeg er echter geen internationale bescherming en werd telkens gedeporteerd. Sinds 2018 is uw vader eveneens illegaal in de Verenigde Staten.

Uw zus A.(...) G.(...) R.(...) de S.(...) (DVZ X; CGVS X) was politieagente, net als haar man. Bendeleden kwamen en komen daarom constant op jullie deur kloppen om jullie te intimideren zodat jullie geen informatie over de bende zouden geven. Uw zus verliet El Salvador in 2018 en verkreeg op 9 november 2018 de vluchtelingenstatus.

Toen u op het platteland werkte, had u een bepaald gebied waar u kalfjes had. Dit was op een afgelegen plaats en om daar heen te gaan moest u door bepaalde straten passeren waar altijd leden van bende MS waren. Vanaf 1 februari 2020 begonnen die bendeleden u vijf dollar te vragen om er te mogen passeren. U betaalde dit de eerste vier dagen van februari. De vijfde dag had u geen geld meer om het bedrag te betalen. Daarop sloegen ze u en zeiden ze dat u de volgende keer dubbel moest betalen om te compenseren voor de dag dat u niet betaalde. U besloot echter uw velden te verkopen en het land te verlaten en ging op 8 februari klacht neerleggen bij de politie in Soyapango, San Salvador. Op 10 februari kreeg u een e-mail van de politie om u te verwittigen dat ze de persoon gepakt hadden.

U verliet El Salvador op 12 februari 2020 en kwam de volgende dag aan in België. Op 20 februari 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat de bendeleden u zullen vragen lid te worden van de bende omdat ze zullen denken dat u geld hebt. Indien u dit dan zou weigeren, vreest u vermoord te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraanse identiteitskaart; uw Salvadoraans paspoort; een kopie van een klacht.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging***

aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat u renta diende te betalen (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p.20). Dit probleem situeert zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Zo legt u vooreerst tegenstrijdige verklaringen af aangaande het bedrag dat u aan de bendeleden diende te betalen. U stelt namelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dat ze u vijf dollar vroegen (CGVS, p.16). Bij de DVZ stelt u echter dat de bende u 10 dollar vroeg (vragenlijst DVZ, vraag 5), wat u eveneens verklaarde in de klacht die u hieromtrent indiende. Ook verklaarde u bij DVZ dat de prijs steeg (Vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt dat het altijd vijf dollar was (CGVS, p.16). Vervolgens stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat de bendeleden u op één februari voor de eerste keer geld vroegen (CGVS, p.12), terwijl u bij de DVZ stelt dat dit op twee februari was (vragenlijst DVZ, vraag 5). Daarnaast stelt u dat u hen betaalde indien u het geld had, maar dat u het niet altijd kon geven (ibid.). Op de zetel van het CGVS stelt u dan weer dat u elke keer betaalde totdat u vanaf vijf februari het gevraagde bedrag niet meer kon betalen en u ook niet meer terugkeerde naar uw velden (CGVS, p.16,17). Voorts verklaart u bij de DVZ dat u de bendeleden in totaal drie keer betaalde (vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u bij het CGVS dan weer tegenstrijdig stelt dat u vier keer betaalde (CGVS, p.16). Tevens stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat het laatste incident, waarbij u zou zijn geslagen omdat u het gevraagde geld niet had, zich voordeed op vijf februari (CGVS, p.17-18). In de klacht die u neerlegde, vermeldt u echter feiten die zich voordeden op 8 februari. Ook stelt u in de klacht dat u bij gelegenheden geslagen werd, wat impliceert dat dit meermaals gebeurde. Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud nadrukkelijk gevraagd wordt of u meermaals geslagen werd, stelt u echter dat ze u slechts één keer hebben geslagen en dat was het incident op vijf februari (CGVS, p.17-18). Deze inconsistenties in uw verklaringen en tussen uw verklaringen en de neergelegde stukken ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook is het opmerkelijk dat in de door u voorgelegde aangifte/klacht opgenomen is dat u deze indiende op 15 februari 2020 te Soyapango in het departement San Salvador en dat de feiten die u erin aanhaalt dateren van 8 februari 2020 en zich te San Vicente voordeden. Nochtans zou u El Salvador reeds verlaten hebben op 12 februari 2020 (CGVS, p.11), wat het onmogelijk maakt dat u op 15 februari een aangifte deed in San Salvador.

U stelt echter dat u de klacht indiende op 8 februari 2020 (CGVS, p.20) en dat 15 februari de periode van het onderzoek was (CGVS, p.21). Deze verklaring overtuigt echter niet aangezien de klacht, die blijkens het stuk op uw verklaringen gebaseerd is, geen enkele conclusie of informatie bevat over een onderzoek dat zou zijn uitgevoerd. Vervolgens voegt u toe dat de politie een onderzoek deed en u op 10 februari informeerde over een aanhouding (CGVS, p.21). Gevraagd waarom er dan toch 15 februari genoteerd staat op de klacht, stelt u dat de politie toen informatie is beginnen zoeken (CGVS, p.22). Dit houdt echter geen steek indien ze werkelijk iemand hadden aangehouden op 10 februari. Dit impliceert namelijk dat de politie reeds eerder dan 15 februari informatie was beginnen zoeken. Uw pogingen om de inconsistenties tussen de aangifte en uw verklaringen recht te zetten houden dan ook geen steek. Terzijde stelt u ook nog dat de politie het document dat u neerlegt via de post naar België opstuurde (CGVS, p.21). Dat u dan toch niet over het originele document zou beschikken (CGVS, p.22) is dan ook opmerkelijk. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat er grote vraagtekens gesteld kunnen worden bij de authenticiteit van het document dat u neerlegt, wat de bewijswaarde ervan in grote mate aantast. Zodoende ondergraaft dit document en uw verklaringen hieromtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u stelt dat de benedeleden u begonnen af te persen omdat ze geen geld meer zouden krijgen van mensen die geïnfiltrerd zijn in de regering nadat er een nieuwe regering aan de macht kwam (CGVS, p.12). Met de nieuwe regering zou de bende namelijk geen pact meer hebben (ibid.). Dit houdt echter geen steek aangezien de bendes reeds jarenlang gebruik maken van afpersing om zich te financieren en dit geen nieuwe praktijk is sinds de regering van Nayib Bukele aan de macht is. Dat de bende dan toch pas in 2020 besluit om u af te persen nadat u reeds jarenlang langs diezelfde weg en passeert (CGVS, p.12) is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien stelt u vervolgens tegenstrijdig dat de bende u het geld begon te vragen om te passeren omdat er bevelen uit de gevangenis kwamen en er een nieuwe instructie was om meer geld te eisen (CGVS, p.14). Uw inconsistente verklaringen in dit verband ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de problemen die u en uw familie tot op heden zouden hebben omwille van het werk van uw zus als politieagent (CGVS, p.18-19), dient te worden opgemerkt dat er hieraan evenmin geloof kan worden gehecht. Uw zus heeft namelijk reeds drie jaar geleden het land verlaten (CGVS, p.9) en er zou jullie tevens nooit iets zijn overkomen omwille van het werk van uw zus (CGVS, p.19-20). Dat benedeleden dan jarenlang op jullie deur zouden komen kloppen om jullie te intimideren zonder zich zelfs maar te laten zien (CGVS, p.18) en zonder ooit enig gevolg of bedreiging aan deze beweerde intimidatie te koppelen (CGVS, p.19-20) is gezien de zinloosheid ervan dan ook weinig aannemelijk. Bovendien is louter kloppen op een deur (CGVS, p.20) niet voldoende zwaarwichtig om bestempeld te worden als ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw familie nog steeds zonder geloofwaardige problemen in het huis waar u eveneens woonde verblijft (CGVS, p.5). Ze worden bovendien ook niet afgeperst (CGVS, p.19), noch blijkt uit uw verklaringen dat de benedeleden u nog steeds zouden zoeken. Indien de benedeleden u werkelijk iets zouden willen aandoen, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze dan wel ten rade zouden gaan bij uw familie om uw verblijfplaats te achterhalen. Dat dit niet gebeurt, doet dan ook nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Ten slotte stelt u dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door de bendes te worden gevisieerd omdat u in het buitenland verbleven heeft, dat ze daardoor zullen denken dat u geld heeft, en dat ze u zouden willen rekruteren (CGVS, p.20).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U kan namelijk niet aannemelijk maken dat de bende, die nooit eerder een poging deed om u te rekruteren, u louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland zou willen rekruteren. Gevraagd waarom u dat denkt antwoordt u erg vaag 'ze spreken niet met wat ze zeggen' (CGVS, p.20). Ook dient te worden opgemerkt dat u tot drie keer toe terugkeerde uit de Verenigde Staten en de bende nooit iets tegen u omwille van uw verblijf in het buitenland (CGVS, p.8, 18). Uw bewering dat de bende dit nu wel zou doen omdat ze nu minder makkelijk geld kunnen verzamelen (CGVS, p.8), overtuigt niet. Ook dient te worden opgemerkt dat uw zus zich reeds drie jaar in België bevond en dat uit uw verklaringen niet blijkt dat deze band met het buitenland, wat mogelijk had kunnen leiden tot een vermoeden van vermoedelijkheid, ooit zulke problemen heeft veroorzaakt.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en uw paspoort bevatten namelijk louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Deze documenten kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting betreffende het begrip “vluchteling”, zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève, en past de verschillende elementen van de definitie toe op zichzelf. Vervolgens argumenteert verzoeker dat de problemen met de bendes in El Salvador wel een band vertonen met de Vluchtelingenconventie: “Of de bendes hun beweegreden nu al dan niet politiek van aard zijn, doet helemaal niet ter zake. Een feit is dat de politiek in El Salvador niet in staat is om haar burgers de nodige bescherming te bieden tegen deze bendes, zodat zij in die zin wel politieke slachtoffers zijn en dus niet louter als economisch slachtoffer moeten aanzien worden. De afpersingen zijn dermate verspreid en gebruikelijk in El Salvador dat men niet kan blijven stellen dat het louter in de gemeenrechtelijke sfeer plaats vindt en dus geen uitstaans heeft met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Tal van burgers worden er slachtoffer van en de overheid is niet in staat om het tegen te gaan, het feit dat de overheid hier geen bescherming tegen kan of wil bieden is ook politiek. Een politiek waar er tal van onderdanen slachtoffers worden, doordat mensen in constante angst moeten leven, onterecht hun geld moeten afgeven, hetgeen vernederend en mensonterend is, des te meer omdat de economische toestand in het land al zo precair is.”

Betreffende zijn vrees als terugkeerder voert verzoeker aan: *"Het CGVS houdt hier geen rekening mee ondanks ze zelf stellen dat er geen systematische opvolging is van terugkeerders tot nu toe zodat hun veiligheid niet kan gegarandeerd worden omdat de informatie hierover beperkt is om "verschillende redenen" ?"*.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus: *"Als een overheid beslist om gelijk welke reden, bepaalde situaties in haar land niet op te volgen, dan is dat m.i. ook een politieke keuze. En door deze politieke keuze om gelijk welke reden, kan de algemene veiligheid van mensen daar niet gegarandeerd worden, zodat verzoeker minstens aanspraak zou moeten kunnen maken op een subsidiaire bescherming. Verzoeker zijn familie werd eerder reeds geïmigreerd doordat zijn zus en haar man voor de politie werkten. Verzoeker zelf werd ook mishandeld toen hij zijn afpersers niet kon betalen. Had hij dan moeten wachten tot het nog erger werd? Op p.6 en 7 van de COI Focus El Salvador: situation sécuritaire, van 15/07/2019 is er duidelijk te lezen dat de door de bende veroorzaakte onveiligheid een alarmerend niveau heeft bereikt, het wordt zelfs aanzien als gelijk of erger met het niveau van geweld in landen in een conflictsituatie. Ook uit een artikel van The Washington Post van 3 maart 2019 blijkt dat er een extreem hoog geweld niveau heerst en de overheid in de onmogelijkheid is om enige bescherming te bieden, dat er zelfs een ware exodus van politiemensen plaats heeft. Als we de meest recente informatie die het CGVS hanteert erop nalezen, dan is het onbegrijpelijk dat het CGVS tot de conclusie komt dat er geen bescherming dient geboden te worden."*

Verzoeker vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of*

relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen woont verzoeker in Canton San Antonio Jiboa in het departement San Vicente. De zus van verzoeker is politieagent en wordt hierdoor door bendes geïntimideerd. Ze verlaat El Salvador in 2018 en krijgt in België de vluchtelingenstatus. Verzoeker reist in 2017 en 2018 naar de Verenigde Staten en doet er twee verzoeken om internationale bescherming, maar deze worden afgewezen.

Verzoeker werkt op landbouwgronden op ongeveer anderhalve kilometer van zijn woning. Op 1 februari 2020 is verzoeker onderweg naar een grond waar hij kalfjes verzorgt wanneer hij door bendeleden wordt afgeperst om door te mogen. Verzoeker wordt vanaf dan elke dag afgeperst en betaalt vier keer. De vijfde keer, op 5 februari 2020, kan hij niet meer betalen. De bendeleden slaan verzoeker en zeggen dat hij de volgende keer dubbel moet betalen. Verzoeker verkoopt zijn gewassen en zijn kalfjes en doet aangifte bij de politie van Soyapango, in San Salvador. Verzoeker verlaat El Salvador op 12 februari 2020.

4.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn paspoort en identiteitskaart voor. De Raad acht zijn identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende aangetoond.

De aangifte bij de politie toont aan dat verzoeker klacht indiende voor de bedreiging waarvan hij verklaart het slachtoffer van te zijn geweest. Uit dit document op zich kan evenwel niet afgeleid worden dat de door verzoeker bij de aangifte vermelde feiten werkelijk plaatsvonden, nu deze werden opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker en uit dit document ook niet kan blijken dat deze feiten verder werden onderzocht door de autoriteiten noch het resultaat daarvan.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4. Het verzoek om internationale bescherming houdt verband met de bendes in El Salvador. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016).

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het verzoekschrift komt de Raad, daargelaten de vraag of het verzoek om internationale bescherming verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, tot de vaststelling dat verzoeker de beweerde afpersing door bendeleden niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vooreerst vast dat er belangrijke inconsistenties zijn tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS, en tussen verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde aangifte.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de DVZ betreffende de feiten die tot zijn vlucht uit El Salvador hebben geleid verklaarde: *“Op 02/02/2020 ging ik kijken naar de koeien die we hadden op een terrein dichtbij mijn huis. Ik deed dit alleen ik had geen hulp. 2 jongens van de bende MS die aan het roken waren spraken mij aan. Ze zeiden dat ik tien dollar diende te betalen iedere keer dat ik langs hen moest gaan. Het was de enige weg die ik kon volgen. 10 dollar is veel geld voor een landbouwer. Als ik had 10 dollar had, gaf ik hen het geld. Maar ik kon het niet altijd geven, ook steeg de prijs. Het waren niet altijd dezelfde mannen. Soms waren ze met 3 en ze sloegen mij. Ik heb in totaal 3x betaald. Uiteindelijk heb ik het land verlaten op 12/02/2020.”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5.). Verzoeker verklaart op het CGVS echter dat de bendeleden hem altijd vijf dollar vroegen (notities PO, p. 16), hetgeen niet strookt met de tien dollar die verzoeker aanhaalde bij de DVZ. De vastgestelde tegenstrijdigheid betreft de kern van zijn vluchtrelaas dat volledig is gebaseerd op zijn vrees voor de bende MS omdat hij het gevraagde

afpersingsgeld niet langer kon betalen. Indien hij daadwerkelijk werd afgeperst, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij over het gevraagde bedrag consistente verklaringen aflegt bij de DVZ en het CGVS. De Raad kan slechts vaststellen dat dit manifest niet het geval is. Bovendien verklaart verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij voor de eerste keer werd afgeperst op 1 februari 2020 (notities PO, p. 12), terwijl hij bij de DVZ 2 februari 2020 als eerste dag van de afpersing vermeldde. Verzoeker verklaart op het CGVS bovendien dat hij de afpersers vier keer had betaald (notities PO, p. 17), terwijl hij bij de DVZ zei dat hij drie keer betaalde. In het verzoekschrift onderneemt verzoeker geen enkele poging om deze tegenstrijdigheden te weerleggen of verklaren. De vastgestelde inconsistenties tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en deze op het CGVS doen bijgevolg *in casu* reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde aangifte worden in de bestreden beslissing de volgende pertinente vaststellingen gemaakt, die de bewijswaarde van dit document en de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten ondermijnen: *“Ook is het opmerkelijk dat in de door u voorgelegde aangifte/klacht opgenomen is dat u deze indiende op 15 februari 2020 te Soyapango in het departement San Salvador en dat de feiten die u erin aanhaalt dateren van 8 februari 2020 en zich te San Vicente voordeden. Nochtans zou u El Salvador reeds verlaten hebben op 12 februari 2020 (CGVS, p.11), wat het onmogelijk maakt dat u op 15 februari een aangifte deed in San Salvador. U stelt echter dat u de klacht indiende op 8 februari 2020 (CGVS, p.20) en dat 15 februari de periode van het onderzoek was (CGVS, p.21). Deze verklaring overtuigt echter niet aangezien de klacht, die blijkens het stuk op uw verklaringen gebaseerd is, geen enkele conclusie of informatie bevat over een onderzoek dat zou zijn uitgevoerd. Vervolgens voegt u toe dat de politie een onderzoek deed en u op 10 februari informeerde over een aanhouding (CGVS, p.21). Gevraagd waarom er dan toch 15 februari genoteerd staat op de klacht, stelt u dat de politie toen informatie is beginnen zoeken (CGVS, p.22). Dit houdt echter geen steek indien ze werkelijk iemand hadden aangehouden op 10 februari. Dit impliceert namelijk dat de politie reeds eerder dan 15 februari informatie was beginnen zoeken. Uw pogingen om de inconsistenties tussen de aangifte en uw verklaringen recht te zetten houden dan ook geen steek. Terzijde stelt u ook nog dat de politie het document dat u neerlegt via de post naar België opstuurde (CGVS, p.21). Dat u dan toch niet over het originele document zou beschikken (CGVS, p.22) is dan ook opmerkelijk. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat er grote vraagtekens gesteld kunnen worden bij de authenticiteit van het document dat u neerlegt, wat de bewijswaarde ervan in grote mate aantast.”* De Raad concludeert dat de aangifte de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker verder ondermijnt. Verzoeker verklaart bovendien dat hij op 10 februari 2020 een mail kreeg van de politie waarin ze stond dat ze iemand hadden aangehouden in het kader van het onderzoek, maar legt deze mail niet neer bij de indiening van zijn verzoek. De verklaring die verzoeker heeft voor het feit dat hij de mail niet kan neerleggen, met name dat hij in België niet zo veel toegang had tot zijn account en niet veel info kreeg om zijn accounts te bekijken (notities PO, p. 21), kan niet overtuigen. Zijn verklaring impliceert immers dat hij in België soms wel toegang had tot zijn account, zodat hij deze mail wel degelijk had kunnen voorleggen en hij verder ook niet aangeeft waarom deze mail niet meer beschikbaar zou zijn. In dit verband stelt de Raad vast dat ook in het kader van de procedure voor de Raad deze mail niet wordt voorgelegd. Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen en neemt deze dan ook over.

De Raad stelt ten overvloede vast dat de bewoordingen in de door verzoeker neergelegde aangifte betreffende de door hem ondergane afpersing evenmin overeenstemmen met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. In de aangifte staat genoteerd bij de *“Gegevens van het feit”*: *“Datum: 8 februari 2020, uur 18:10, adres van het feit: in de hoofdstraat van het Canton San Antonio Jiboa, San Vicente”* en bij het *“Relaas van de feiten”*: *“(…) Om 18:10 uur op 8 februari 2020 in de hoofdstraat van Canton San Antonio Jiboa, San Vicente, (…) plots komt hij twee bendeleden tegen die van de zone zijn (…) en hem zeiden dat hij telkens wanneer hij op deze plaats wilde passeren hij hen tien dollar moest geven (…)*, aanklager verklaart dat het niet de eerste keer is dat ze geld eisen, dat ze hem bij gelegenheid sloegen.(…)”. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat de laatste poging tot afpersing op 5 februari 2020 plaatsvond, en dat hij toen geslagen werd (notities PO, p. 17), terwijl in de aangifte duidelijk een afpersing op 8 februari 2020 wordt beschreven. Verder verklaarde verzoeker bij de politie dus dat de feiten plaatsvonden in de *“hoofdstraat”* van Canton San Antonio Jibao, wat moeilijk te verenigen valt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij afgeperst werd in wat *“de straat naar de rivier”* werd genoemd, en dat er op deze straat geen auto's of moto's kunnen passeren, en eerder een paadje was waar iedereen passeerde om naar hun gronden te gaan (notities PO, p. 15). Het lijkt niet waarschijnlijk dat de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud beschreven doorgang, die niet voor gemotoriseerd vervoer geschikt is, de hoofdstraat van het dorp is.

Voorgaande volstaat voor de Raad om te concluderen dat verzoeker de afpersing en het geweld door de bende MS in Canton San Antonio Jiboa ten aanzien van zijn persoon niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn.

4.5. Met betrekking tot het profiel van zijn zus, die als politieagente in El Salvador werkte en in 2018 naar België kwam (notities PO, p. 9) en blijkens de bestreden beslissing de vluchtelingenstatus verkreeg, stelt de Raad het volgende vast. Verzoeker verklaart dat er een periode was dat de bendeleden de politie belaagden en dat ze politieagenten vermoordden. De bendes wisten volgens verzoeker dat zijn zus agent was. Volgens de verklaringen van verzoeker poogden de bendeleden tijdens de opleiding van zijn zus, ergens tussen 2008 en 2011, de hond van het gezin te vergiften. Sinds de zus van verzoeker de opleiding tot politieagent volgde, komen volgens de verklaringen van verzoeker bendeleden aan de deur van de familie kloppen om hun aanwezigheid te tonen, en zij hebben deze praktijk verder gezet na het vertrek van de zus van verzoeker uit El Salvador. Verzoeker verklaart dat hij en zijn familie verder nooit problemen hebben gekend door het werk van zijn zus (notities PO, p. 18-20). De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel ernstig probleem heeft gekend omwille van het beroep van zijn zus. Zo er geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat de bendeleden aan de deur van het gezin komen kloppen, kan dit niet volstaan om in hoofde van verzoeker tot een vrees voor vervolging te besluiten. Het louter kloppen op de deur, zonder dat dit ooit gevolgd wordt door enige ernstigere bedreiging of actie, is immers niet zwaarwichtig genoeg om beschouwd te worden als vervolging of ernstige schade. Dat verzoeker geen gegronde vrees koestert omwille van het profiel van zijn zus, blijkt ook uit het feit dat hij na haar vertrek in El Salvador verbleef zonder noemenswaardige problemen. Verzoeker vertrok in 2017 en 2018 naar de Verenigde Staten maar werd telkens teruggestuurd nadat zijn verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen. Verzoeker verklaart eerst tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij probeerde te migreren omwille van bende problemen (notities PO, p. 6), maar stelt later tijdens het interview dat economische motieven de oorzaak waren van zijn pogingen om zich te vestigen in de Verenigde Staten (notities PO, p. 18). Verzoeker keerde na zijn laatste terugkeer uit de Verenigde Staten terug naar het huis in Canton San Antonio Jiboa dat naast het huis ligt waar zijn zus woonde (notities PO, p. 4-5) en waar de bendeleden op de deur kwamen kloppen. Dat verzoeker ervoor koos om terug in deze woning te gaan wonen duidt erop dat hij geen ernstige vrees koesterde omwille van het feit dat de bendeleden de familie zouden lastig vallen. Dit wordt bevestigd door het feit dat de moeder en zus van verzoeker nog altijd in hetzelfde huis wonen (notities PO, p. 5), wat er eveneens op duidt dat er geen ernstig risico voor de familie bestaat. Tenslotte wijst de Raad er op dat verzoekers problemen geen verband houden met het beroep van zijn zus en hij verder ook geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat de redenen waarom hij El Salvador verlaten heeft verband houden met de redenen waarom zijn zus internationale bescherming heeft verkregen. Het profiel van de zus van verzoeker kan dus niet leiden tot de vaststelling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

4.6. Wat zijn hoedanigheid als terugkeerder betreft, stelt de Raad vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet concreet worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker ernstige problemen kende met bendes in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat hij zou worden gevisieerd worden door de bendes. Verzoeker reisde meerdere keren naar de Verenigde Staten en keerde telkens terug naar El Salvador, zonder dat hij op basis van zijn verblijven in het buitenland noemenswaardige problemen kende (notities PO, p. 18). Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij vreest bij terugkeer door bendes gerekruteerd of vermoord te worden, blijkt hij hiervoor geen enkele concrete indicatie te hebben behalve de hypothese dat de bende zou denken dat hij geld heeft omdat hij in het buitenland was. Dat de bendeleden dit niet hebben gedaan toen hij terugkeerde uit de Verenigde Staten, verklaart verzoeker

doordat ze toen gemakkelijker geld konden verzamelen (notities PO, p. 20). Dit is evenwel een loutere bewering van verzoeker die nergens wordt gestaafd. De loutere stelling in het verzoekschrift dat de beslissing van een overheid om bepaalde situaties in haar land niet op te volgen ook een politieke keuze is, kan evenmin aantonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade riskeert in geval van terugkeer. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de door verzoeker beweerde problemen met de bende MS niet aannemelijk zijn omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Dat verzoeker een bijzonder risico zou lopen als persoon die in het verleden problemen had met of bedreigd werd door bendeleden kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog, dat de Salvadoraanse autoriteiten geen bescherming bieden en dat het bendegegeweld een politieke dimensie heeft, is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat de vaststellingen hierboven volstaan om te besluiten dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerde afpersing door de bende MS niet geloofwaardig zijn en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland een bijzonder risico loopt in geval van terugkeer naar EL Salvador.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij de beweerde afpersing door bendeleden niet aannemelijk maakt.

Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door IDMC en het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeker verwijst nog naar een artikel uit de Washington Post van 3 maart 2019 betreffende het bendege geweld in El Salvador maar voegt dit artikel niet toe. Verzoeker stelt dat uit het artikel blijkt *“dat er een extreem hoog geweld niveau heerst en de overheid in de onmogelijkheid is om enige bescherming te bieden, dat er zelfs een ware exodus van politiemensen plaats heeft.”* De Raad kan slechts vaststellen dat dit geenszins tot een ander dan voorafgaand besluit leiden, nu dit artikel niet voorligt en uit de samenvatting door verzoeker geenszins kan blijken dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat hij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET